

Oponentský posudek bakalářské práce Ekateriny Fedorovové, *Rezultativ a perfectum v -(v)ši v nestandardních variantách ruského jazyka (Результатив и перфект на -(в)ши в нелитературных вариантах русского языка)*

Jako téma své bakalářské práce z oblasti lingvistiky si Ekaterina Fedorovová vybrala dvě neobvyklé formy užívané především v mluvené ruštině – rezultativ a perfectum. Sám výběr tématu je velmi pozoruhodný, a to hned z několika hledisek: jednak jsou obě formy vlastní spíše mluvenému projevu, stojí vlastně mimo normu spisovného jazyka a svým regionálním výskytem zasahují i do oblasti dialektologické, jednak jsou nejednoznačně hodnoceny jak odborníky, tak mluvčími, nositeli jazyka, kteří těchto forem mnohdy užívají mimovolně, neuvědomujíce si jejich specifika.

V první části své práce (kapitoly 1.1. a 1.2., str. 8–14) představuje Ekaterina Fedorovová teoretické teze, které se váží k dané problematice s důrazem na odlišnosti v hodnocení a přístupu k těmto formám. Tento teoretický úvod je přehledně vypracován a lze jej označit za dostačující pro následnou praktickou část, uvážíme-li, že se k dané problematice pojí jen velmi málo sekundární literatury. To co v této části postrádám, je vlastní stanovisko autorky. Myslím, že by bylo přínosné, kdyby se autorka neomezovala pouze na reprodukci získaných informací, ale sama se vyjádřila k některým protichůdným postojům, se kterými se v literatuře setkala, zvláště pak ve světle značného množství příkladů, které se jí podařilo nashromáždit, zaujala k problematice vlastní stanovisko.

Za hlavní lze považovat kapitoly následující – praktické (str. 15–44), ve kterých autorka uvádí a analyzuje příklady užití obou forem vzešlé jak z literatury, tak především z internetu. Opomenout nelze ani velmi dobře sestavený dotazník určený rodilým mluvčím, který především zkoumá stupeň znalosti a pochopení těchto tvarů u ruských mluvčích. Z této praktické části pak v závěrečné kapitole Fedorovová vyvozuje závěry, které potvrzují (někdy však i částečně vyvracejí) teze postulované v části úvodní. I v této kapitole bych ocenila autorčino vlastní hodnocení a stanovisko.

Ráda bych se Fedorovové zeptala na následující:

- lze, vzhledem k obrovskému množství příkladů, které nashromáždila, nějak „poopravit“ některou z tezí zaznívajících v odborné literatuře, například tu o tendenci ruštiny tvořit dané formy především od některých sloves, která jsou Trubinským nazývána jako „mutativní“ slovesa (s aspektem „mutativnosti“)?
- bylo by možné (opět na základě získaného materiálu) postihnout nějaké tendence v oblasti užívání rezultativu a perfektivu v současné mluvené ruštině, například z hlediska stylistického či kontextového?
- do jaké míry je užívání těchto tvarů skutečně vázáno regionálně? Můžeme hovořit o čistě dialektologické problematice, nebo jsou zkoumané jevy známy i mluvčím mimo zmiňované oblasti (псковско-новгородская а селигеро-торжковская)?

Ač si pro svou práci Ekaterina Fedorovová vybrala téma nesnadné, domnívám se, že se jí podařilo s úspěchem zodpovědět nastolené otázky. Práce je rovněž z formálního hlediska zdařile napsána a obsahuje jen velmi málo překlepů a formálních nedostatků (zminila bych především dva, dle mého názoru závažnější, a tím je nepříliš zdařile napsaná anotace práce, druhým pak chybějící datace posledních přístupů k internetovým zdrojům). Za jednoznačně přínosné pro celou práci bych považovala vyjádření vlastních postojů autorky k dané problematice, čehož se doufám dočkáme v budoucnu, pokud se autorka rozhodne tématu věnovat i nadále. Práci Ekateriny Fedorovové doporučuji k obhajobě a hodnotím známkou „výborně“.

V Praze, dne 2. 8. 2016

Mgr. Jana Kitzlerová, Ph.D.